



Якщо комусь здається, що війна це щось далеке та потойбічне – яка ж то помилка! Я теж так думала, до перших вибухів тут, в рідному місті, де народилася і жила всі ці роки. Та тепер ти вже напевно знаєш, що то були найдобріші та найщасливіші часи.

Коли десь за великим родинним столом лунали слова про війну, ніхто навіть не міг уявити, що це стосуватиметься кожного з нас. Та, на жаль...

Той страшний 2014 рік. Що найбільш врізалось в пам'ять? Мабуть, твої найперші відчуття. То було на початку літа. Такий чудовий ранок: так тихо, сонечко сходе, все у дворі цвіте та зеленіє, радіє тобі, щебечуть пташки. Ти збираєшся на роботу, ще рано, та добиратися треба пішки, бо транспорт вже тривалий час майже не ходить, в місті давно неспокійно.... Ти вийшла надвір до свого садочку, милуєшся своїми квіточками і ось щось відчуваєш. Ти не розумієш, що це таке. Ти вперше у житті чуєш цей звук. Звідки він йде? Ти не знаєш. Він виник якось дивно, він всюди: під твоїми ногами, в повітрі, всередині, в твоїй голові. Спочатку ти його майже не відчувала, тільки виникла якась незрозуміла тривога. Та ось він наростає, і тебе охоплює жах! Вже гуде земля у тебе під ногами все сильніше, гуде повітря, птахи замовкли, і всередині все гуде! Все навкруги гуде! Це страшно! Ти не знаєш, що робити, жахає невідомість! Та навколо двору нічого не видно: що це? Здається, що ти божевільна! Ти біжиш до хати, закриваючи голову руками, та падаєш на ліжко, думаючи, що може це сон і ти зараз прокинешся! Вже довго дзвонить мобільний поруч, а ти нібито його не чуєш, ти наче паралізована... Це дзвонить твій брат, що живе тут поруч. «Ти чуєш? Це танки, велика колона йде по трасі, десь метрів 300 від наших вулиць», – каже він. Його голос тремтить, бо він відчуває те саме, що й ти...

Це були твої перші сильні відчуття цієї війни, що ось вона поруч тут, торкнулась тебе, і нічого вже не змінити. Ще стільки жахливого буде попереду, але саме цей момент став для тебе усвідомленням неминучого.

Війна всіх змінила. Тепер ти розумієш, що найголовніше у житті – це МИР! І він понад усе в житті! Бо то є все – щастя і спокій твоєї родини, посмішка твоїх дітей, їх майбутнє, радість на очах твоїх батьків та рідних, то є життя!

А війна? Як ти її ненавидиш! Вона зламала все, що було найдорожче, твоє стабільне життя. І ось нічого цього немає, твої діти і рідні їдуть туди, де не чути вибухи, де є робота. А ти залишаєшся тут, без них, без спокою, без засобів існування. Твій звичайний «світ» зник. І ти на самоті знов зі своїми думками: «Що далі? Як жити?».

Ти розумієш, що тут, у найріднішому та найдорожчому місті тебе не чекає нічого, доки не мине ця клята війна. Як жити? Так важко зробити цей крок, зважитися все покинути. Ці думки постійно з тобою, ця турбота.

Ти їдеш, ти шукаєш, ти сподіваєшся. Ти так бажаєш добрих змін, збираєш всю себе до купи. Всі твої думки націлені на одне – не розгубитися, знайти вірні шляхи. Ти витримаєш, ти станеш міцніше!

Ти дуже сумуєш за своїми дітьми та рідними. Як там вдома? Ти весь день напружена та сумна, а вночі плачеш. З тобою поруч тільки твоя віра й надія. Ти сподіваєшся, що знайдеш те, що шукаєш...

Інші міста, інші люди, нові знайомства. За весь цей час, на щастя, стільки добрих людей ти зустрічаєш на своєму шляху. Ти вражена та збентежена. І знов думки, вони постійно тебе турбують: треба з чогось почати, спробувати.

Нова робота, нові люди з різними долями. Ти з ними пливеш на одній хвилі в пошуках добрих змін. Ви всі такі різні та й схожі, бо вона, та клята війна, вас об'єднала!

Ти вчишся жити по-новому, звикаєш до нового міста, тобі все цікаво.

Ти радієш, що все гаразд у дітей та рідних: вони здорові, працюють. Ти чуєш їх голоси, бачиш їх посмішку на відео та заспокоюєшся – все буде добре! Ти відчуваєш, як ви потрібні одне одному, думками ви разом, як раніше. І знов заспокоюєшся – все налагодиться!

Ти відчуваєш, що стаєш частіше усміхатися, та тебе радує кожна дрібничка. Життя триває!

Та війна ще не закінчена, вона тут, поруч. Поруч смерть, руйнування, біль. Ти бажаєш всім серцем, щоб вона назавжди пішла та й не поверталась ніколи на цю землю! Все страшне мине, ти впевнена, ти це знаєш! Ця думка спільна для всіх, хто поруч з тобою! Настане час повернення додому, до мирного життя!

На Все свій час і Божа Воля у житті  
Кохати час, співати час пісні  
Час плакати, хворіти, час любити  
Усе в житті цим треба пережити.  
Однак коли журба Вас обіймає  
Не забувайте – все в житті минає  
І після ночі знову буде ранок  
І в душу вашу знов прийде світанок  
І після смутку радість знов засяє  
Бо Бог усім нам щастя лиш бажає!  
Усе мине ... і сльози, і тривоги  
Хоч різні будуть у житті дороги  
Та й зради будуть... Бо таке життя!  
А може в труднощах народжується «Я»?  
І друзі пізнаються у біді  
Й зникають всі нещирі і чужі!  
І тільки ті, що справді люблять нас  
Підтримають у найскрутніший час!

Тетяна Мартиненко